

Arrest

nr. 79 754 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DE NUL, die *loco* advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 25 augustus 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die hem op 27 september 2011 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

*N., A. (...)
Nationaliteit: Pakistan
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 07.03.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 28.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Zodoende kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds in België verblijft, Nederlandse les wil volgen, bereid is om te werken, in zijn land van herkomst een diploma schilderen en behangen heeft behaald, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tevens op 27 september 2011 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De betrokkene verblijf in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin op concrete wijze uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 27 september 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62.1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het principe van goed bestuur”*, van de *“zorgplicht”* en van *“het algemene principe volgens dewelke de bestuursautoriteiten verplicht zijn om zich uit te spreken in kennis van alle relevante elementen van de zaak”*. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een onjuiste en ontoereikende motivering, van een duidelijke beoordelingsfout en van *“overmaat van macht”*.

Hij verduidelijkt het middel als volgt toe:

“Betreffende de beslissing die de verblijfsaanvraag “ongegrondd” verklaarde:

Overwegende dat de tegenpartij verklaard heeft dat de ingediende aanvraag door de verzoeker ontvankelijk is maar ongegrond.

Overwegende dat de tegenpartij in haar brief van 07.03.2011 aan de verzoeker de mogelijkheid gegeven heeft een aanvraag om een werktoelating in te dienen binnen de drie maanden vanaf de datum van de gezegde brief.

Overwegende dat, als het waar is dat een eerste aanvraag tot toelating te werken ingediend door de werkgever van de verzoeker geweigerd werd, het onbetwistbaar is dat de tweede werkgever, de firma BVBA “...” op datum van 17 mei 2011 een aanvraag tot toelating te werken heeft ingediend en dat de gezegde aanvraag nog steeds in onderzoek is.

Dat de aanvraag ingediend op 17 mei 2011 binnen de termijn van de drie maanden gebeurde volgens de brief van de tegenpartij van 07.03.2011.

Dat daaruit voortvloeit dat de aanvraag tot toelating te werken ingediend binnen de toegestane termijn en nog steeds tot op heden in onderzoek zijnde, de tegenpartij geen vroegtijdige beslissing had moeten nemen ten opzichte van de procedure van de afgifte van een werkvergunning.

Overwegende dat de minnelijke methodes die de verzoeker aan de tegenpartij gericht heeft sinds de aangevochten beslissingen hem genotificeerd werden, nutteloos zijn gebleven.

Dat de verzoeker het bewijs van de werktoelatingsaanvraag via de BVBA "..." heeft ingediend op datum van 17 mei 2011, eveneens als de brief die hem geadresseerd werd op datum van 11.10.2011 via "Arbeidskaart, Brugge" (in antwoord op hun vragen van 5 en 10.10.2011) die bevestigt dat "Hierbij kan ik bevestigen dat uw dossier nog lopende is"...

En vervolgens dat: "Ook in het dossier van (...) wordt nog gewacht op externe adviezen. Van zodra we de gevraagde adviezen hebben ontvangen zal dan ook een beslissing worden genomen waarvan uw werkgever onmiddellijk zal worden in kennis gesteld".

Overwegende dat daardoor duidelijk vastgesteld is dat de verzoeker met de aanvraagprocedure van werkvergunning binnen de vastgestelde termijn is begonnen, en dat het eveneens duidelijk is dat de gezegde aanvraag hangende is op het niveau van het bevoegde kantoor te Brugge die nog steeds in toekenningprocedure is.

Overwegende dat de tegenpartij manifest aan waardering ontbroken heeft in het beleid van dit dossier, dat zij aan voorzichtigheid heeft ontbroken en dat ze manifest een beslissing heeft genomen die in hoge mate bekritiseerbaar en versnelde is.

Dat ze rekening heeft gehouden met een informatie die ze ontvangen heeft op datum van 28.01.2011 bij het bevoegde kantoor maar dat ze het verzuimt heeft de tweede aanvraag die ingediend werd binnen de termijn van drie maanden vanaf de datum van 07.03.2011 in beschouwing te nemen.

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, op 25.08.2011, datum van de aangevochten beslissing, was en is het momenteel nog steeds te vroegtijdig om te verzekeren dat: "Zodoende kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009."

Dat daaruit voortvloeit dat het duidelijk is dat de hierboven ontwikkelde middelen gegrond zijn en dat daarom de aangevochten beslissing de schending cumuleert van de zorgplicht, de schending van het algemeen principe van een goed administratie, afwezigheid van exacte relativerende motivatie, en daarom de afwezigheid van legale aanvaarbare redenen.

Dat "De zorgplicht aan de bevoegde autoriteiten oplegt om zorgvuldig te werken wanneer zij een onderzoek instelt met betrekking tot feiten en erop toeziet dat alle nuttige gegevens hen worden verstrekt zodat hun beslissing zich kan vormen na een geschikte beoordeling van alle nuttige gegevens aan de zaak." (CE, n° 58.328, 23.02.1996, Pres X)

En

Dat een goed opgestelde jurisprudentie van elke administratieve akte vereist "dat ze op exacte, relevante en aanvaardbare redenen berusten, die moeten als zij niet formeel worden uitgesproken, uit het administratieve dossier blijken opgesteld tijdens de uitwerking van deze akte." (De formele motivatie van de administratieve akten - Wet van 29 juli 1991, Akten van de studiedag van 8 mei 1992, Collectief, Faculteit van Rechten te Namen, 1992, P. 131).

Dat tenslotte, aangezien uit alles wat voorafgaat, blijkt dat de betwiste administratieve akte niet kan beschouwd worden als zijnde voldoende gemotiveerd;

Dat deze immers gedaan werd zonder rekening te houden met de voorgeschreven van de wet van 1980 en van de geannuleerde gouvernementele instructie maar waarvoor de bevoegde staatssecretaris de formele verklaring heeft afgelegd dat hij aan elke regularisatieaanvrager de regelen en van de wet van 29 juli 1991 zou toepassen. (art.2 en volgend) betreffende de formele motivatie van de administratieve akten.

Dat dientengevolge, de hierboven ontwikkelde middelen gegrond zijn.

Betreffende het bevel het grondgebied te verlaten:

Dat de legaliteit van het bevel het grondgebied te verlaten direct is gebonden aan de eerste beslissing. (...)

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), maar dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan, nu verzoeker in kennis werd gesteld van het gegeven dat instructies zouden worden gegeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B doch uit een schrijven van het Vlaams Gewest van 28 april 2011 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B werd geweigerd. Verder wordt er in de eerste bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen van integratie van verzoeker niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2.2. Wat de overige onderdelen van het middel betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat een andere potentiële werkgever op 17 mei 2011 – zijnde binnen de termijn van drie maanden waarbinnen volgens het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 7 maart 2011 een arbeidskaart B diende te worden aangevraagd door een werkgever – eveneens een aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart B voor de tewerkstelling van verzoeker indiende en dat deze aanvraag nog steeds in onderzoek is. Hij stelt dat verweerder op datum van de bestreden beslissing bijgevolg vroegtijdig heeft geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op het criteria 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat verweerder vroegtijdig heeft besloten dat hij zich niet kan beroepen op het criteria 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zijn argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het (gehele) betoog van verzoeker inzake de schending van de door hem aangehaalde middelen, waarin hij kritiek uit op de wijze waarop verweerder toepassing heeft gemaakt van de voorwaarden die de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES